

зеници. Елена го изгледа тревожно.

— Къде е мама?

— В Търнов. Тя се разболя и затова не можа да дойде. Но аз ще те заведа да я видиш.

Елена се замисли. Някакво опасно чувство я жила. Какво значеше това? Измама ли някаква?

— Не се ли радваш, че ще дойдеш в Търнов? — попита очуден царят.

— Но, аз... — тя пресече смутено словата си. — Майка Ирина и татко Ватаци знаят, че ще дойда само до тук... Не знам дали ще ми позволят да не ме мъмрят, като се върна... — тя се обърна към великия domestik на двора Андроник Палеолог.

Знатният ромеец тържествено пристъпи към царя и му каза:

— Преди да заминем, моите високи господари: кир Иоан Дука Ватаци и кир Ирина ми заръчаха да ти кажа следното: Ако царството ти дръзне да раздели дъщеря си от законния ѝ съпруг и разкъса връзките, благословени от светата църква, то има бог, който всичко види и наказва ония които престъпят клетвата си.

Палеолог дигна високо ръка и посочи небето.

Лицето на самодържеца помръкна.

Всяка дума го жегваше като печат с насветлено желязо. Ала решението му бе вече взето безвъзвратно. Той посочи на дъщеря си коня и каза:

— Твоят брак с Теодор Ватаци беше една грешка. Прости ми, че на времето пожертвувах твоята детска невинност и те пратих сред тия чужди хора, далеч от родина, баща и майка. Твоята мъка се свърши. Аз смятам съюза си с Ватаци за разкъсан и затова те прибирам отново в къщи при майка ти и братята ти. Качи се на тоя кон и бъди готова скоро да видиш близките си...

За голямо негово изумление, девойката поклати глава. В очите ѝ избликнаха поройни сълзи. Тя отстъпи назад, сякаш диреше закрила от ромейската си свита. Но какво можеха да сторят два отряда ромейски